

La tria per Andreu Loncà

TOFANA

He tornat de les Dolomites del nord d'Itàlia amb l'estranyesa, molt humana, de retrobar un món personal: la casa, les plantes assedegades, els costums de l'hivern... com si no fos meu.

Els dies a la vall de Cortina d'Ampezzo han estat una sobredosi de bellesa de prats i muntanyes i d'exercici físic que, en contra del que indica la moral de l'estat del benestar, és una de les maneres d'aixecar el to vital. He anat a "Le tre cime" de Lavaredo fent una "bella fatica". Una pujada, "salite", en italià, que duu "salute". L'aprenentatge del meu italià ha millorat tant com el meu to muscular.

Em sembla que el capitalisme modern, amb l'afany cobdiciós de vendre-ho tot, ha proposat, a través de la publicitat, que l'activitat física és un espectacle que s'ha de mirar des del sofà de casa. Ens inciten a estar quiets mirant els noticiaris o el mundial de torn. De manera sem-

blant ha escampat una idea de vacances per anar a descansar en un dels paradisos que s'ofereixen a un preu mòdic. El que em sembla cert és que l'excursionisme a Cortina combina les pujades per boscos i pendents amb l'aprenentatge d'un idioma pròxim però força desconegut i poc estudiat per allò que "s'entén tot".

Com tots els idiomes, l'italià s'ha d'estudiar. Els italians fan allò que rarament fem els catalans: ser hospitalaris, ensenyar el seu idioma als forasters, als turistes que retornen d'una llarga caminada. En canvi, ells són impermeables a aprendre qualsevol paraula en català. S'hi estrena una conversa que serveix molt: enraonar de la manera de fer "la pasta asciuta", dels nêts, de la política espanyola en termes genèrics, parlar de les excursions fetes...

Entre les impressions més fondes, me'n recordo de la pujada a la funivia de les Tofanes, a més de 3.100 metres d'alçada. Comprenc com fascina l'obstinada solitud mineral i el vertigen de llum ultraviolada de dalt dels cims.

PARC DE TOFANES.
Envoltant la vall de Cortina
d'Ampezzo, a les Dolomites del nord
d'Itàlia.

Assegut en una gandula, amb un llibre a les mans que es fon als ulls perquè la llum és intensa i fa aclucar-los. És un silenci fredíssim, només trencat per les passes dels excursionistes que trepitgen la roca engrunada. Allà dalt, alguna cosa et convida a pensar més enllà de les coses quotidianes de la teua vida. La vall queda molt al lluny, com una joguina. Més que pensar, sents i quedes en silenci.

L'ACTURA
SERVEI
808/110
w 636